

La recepta de (Joaquim) Nadal

Benvolgut amic Nadal, fóra bo que tant tu com els teus companys parlamentaris, formeu part de la formació política que formeu, evitéssiu de tant en tant de tractar-nos als ciutadans –presumptes i cada volta més desencantats votants vostres– com si seguíssim a l'escola bressol i tinguéssim greus problemes de comprensió. Potser no tots gaudim de l'insigne privilegi de comptar amb la vostra excel·lentíssima intel·ligència, però en ocasions –encara que sigui per rompre la nostra amèbica rutina– ens esforcem en pensar.

I, tot pensant, ens adonem que, massa sovint, en les conteses polítiques la retòrica i la demagògia es donen la mà, avançant vers l'horitzó de les vaguetats i del no-res, i allunyant-se a passes agegantades de la realitat. La teva intervenció al debat sobre l'orientació política general del Govern fou brillant. Era d'esperar, en època de crisi, d'ajustar-se els cinturons, de decisions difícils, impopulars i compromeses, el paper de l'oposició –quan hom no dubta en renunciar als mínims imprescindibles de dignitat, responsabilitat, mesura i sentit de país– esdevé tan simple com enlluernador: no cal més que dir allò que el Govern fa malament.

Com no podia ésser d'altra manera, les [teves paraules](#) situaren Artur Mas contra les cordes: *“Dubto que els camins erràtics, ambigus i vacil·lants triats fins ara siguin els més adequats, no sé si arriscar la cohesió social és el bon camí, no crec que tensar la corda dels més febles i provocar la irritació creixent de les classes mitjanes en porti enlloc, tinc per segur que s'ha trencat algun fil de la cohesió social i nacional.”*

Efectivament, posares el dit a la nafra, en referir-te a que el Govern es dedicava a *“cargolar els sectors més fràgils i protegir els més forts”*, a imposar una *“llarga llista de les retallades radicals, indiscriminades, aleatòries, universals”*, a dur a terme *“un programa inexorable de desmantellament dels sectors públics”*. El posares i hi burxares amb fermesa, obrint més i més la sagnant ferida, fins aconseguir assolir del teu objectiu: deixares *knockout* el Govern! Els *danys col·laterals* –la innecessària i injustificada alarma social que generaren les teves paraules– ben poc importaven si esgarrapaves un grapat de vots, oi?

Com tampoc importava que, a banda d'una severíssima i indiscriminada crítica al Govern, no aportessis més que una inconcreta recepta de solució: *“Hi ha una altra manera de sortir de la crisi, més justa, més igualitària, més equitativa, assegurant la cohesió, no tibant la corda, exigint esforços, ajustos i sacrificis a tothom, en proporció a les seves rendes”*, *“Hi ha un altre camí i es poden trobar altres solucions”*.

Amic Nadal, tots, però absolutament tots, àdhuc els ciutadans amb capacitats mentals ínfimes als quals semblaves adreçar-te, sabem que hi ha –o, si més no, hauria d'haver– *“altres camins i solucions”* per a sortir de la crisi... El problema és que la nostra proverbial estultícia ens impedeix saber quins són! I per això confiàvem, ingènuament, en la teva sobrenatural clarividència i perspicàcia per a que ens els indiquessis. Que per a mostres d'enginy verbal ja tenim prou buits i insubstancials monòlegs a la televisió!

Quina garantia i confiança més magnífica comporta poder tenir la seguretat de comptar amb polítics que saben posar-se al nivell d'honestedat, rigor i capacitat quan les necessitats dels temps difícils així ho exigeixen...

divendres, 30 de setembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

